

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci

žalobce: **D. D. P.**, státní příslušnost Vietnam
v ČR bytem [adresa]
zastoupen advokátem Mgr. Markem Čechovským
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2015, č. j. MV-61721-3/SO-2015,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“ nebo „MV“) ze dne 17. 3. 2015, č. j. OAM-3001-23/ZR-2014, jímž bylo podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu, a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu udělené dne 21. 7. 2004 za účelem sloučení s občanem České republiky paní J. W., se kterou dne ... uzavřel sňatek. Podnětem k zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu z moci úřední bylo doručení trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 3. 9. 2013, sp. zn. 16 T 116/2013, kterým byl žalobce odsouzen za spáchání přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku se zkušební dobou v trvání 3 let. Správní orgán I. stupně zahájil správní řízení o zrušení povolení podle shora citovaného ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a v průběhu řízení zjistil, že byl žalobce od doby udělení povolení k trvalému pobytu celkem 3 krát odsouzen českými trestními soudy, a to v roce 2004 za výtržnictví, v roce 2009 za porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu a v roce 2013 za porušení práv k ochranné známce a jiným označením. Pro opakovanost a časovou souslednost úmyslné trestné činnosti dospělo MV k závěru, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. MV se zabývalo i přiměřeností dopadu na rodinný a soukromý život žalobce a zjistilo, že jeho manželství s J. W. bylo rozvedeno rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ve věci sp. zn. 13 C 395/2006, žalobce je veden jako otec třech dětí, a to N. W., narozené [datum] ... a dvojčat nezletilé N. a J. W., narozených [datum] ..., přičemž dvojčata se narodila v ochranné lhůtě po rozvodu manželství, žalobce není jejich biologickým otcem. Matka podala žalobu na popření otcovství, ale z důvodu nedoložení potřebných dokumentů a neuhrazení soudního poplatku bylo řízení zastaveno. Podle zprávy Městského úřadu v Novém Boru ze dne 9. 2. 2015 žalobce s bývalou manželkou a společnými dětmi nežije ve společné domácnosti, nezajímá se o ně, ani na ně nepřispívá. OAM provedl dále šetření jiných vazeb žalobce na území ČR (zjištění ze živnostenského rejstříku a obchodního rejstříku), ale s negativním výsledkem. Dospěl tak k závěru, že rozhodnutí sice zasáhne do života žalobce, nikoli však nepřiměřeně. Navíc si zásah do rodinného a soukromého života žalobce zavinil sám svým kriminálně závažným jednáním. Kromě toho zrušení povolení k trvalému pobytu nebude žalobci nijak bráněno k pobytu na území ČR, dojde pouze k odebrání nejvyššího možného pobytového oprávnění, které může cizinec v ČR získat. Ke svým argumentům Ministerstvo vnitra a žalovaný odkázali na judikaturu správních soudů. V odůvodnění žalovaného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, které neshledal opodstatněnými. K námitce stran použití popisu z rejstříku trestu poukázal na ustanovení § 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je oprávněn požadovat vydání nejen výpisů, ale i opisů z evidence rejstříku trestů. Nepřesvědčil žalobcem namítané judikatuře správních soudů a naproti tomu poukázal na Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 As 4/2010 a jeho závěry stran narušení veřejného pořádku. Podrobně pojednal o pobytu žalobce na území ČR od doby, kdy 2. 11. 2000 ilegálně přicestoval a rozvedl podrobně argumentaci, z jakého důvodu dospěl k závěru, že žalobce narušil veřejný pořádek ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K námitce přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce odkázal na konkrétní zjištění, judikaturu správních soudů a uzavřel, že ačkoliv se žalobce nedopustil vraždy či obchodování s drogami, tedy trestné činnosti nejzávažnější, dopustil se trestné činnosti násilné a opakovaně trestné činnosti hospodářské, přičemž jeho nebezpečnost pro veřejný pořádek vyplývá především z časové skladby jím páchaných trestních činů. Zrušení jeho povolení k trvalému pobytu je tak přiměřené a to pro poměrně nízkou intenzitu zásahu do jeho rodinného a soukromého života.

3. Předně soud uvádí, že žalobce v podané žalobě napříč všemi žalobními námitkami uplatňoval námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
4. V *prvním žalobním bodu* pak dále namítal porušení ustanovení § 4 odst. 2, 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) tím, že nebyl proveden výslech žalobce, který jej v rámci svého vyjádření navrhoval. Nebylo mu tak umožněno realizovat svá práva ani poskytnuto přiměřené poučení. Došlo rovněž k porušení ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona, neboť žalovaný neodůvodnil, proč se rozhodl žalobcovu návrhu nevyhovět. Podle žalobce měl nalézací správní orgán s ohledem na to, že řízení bylo vedeno z moci úřední minimálně k výsledku žalobce přistoupit i bez návrhu.
5. V *druhém žalobním bodu* žalobce brojil proti použití opisu rejstříku trestů ve správním řízení s tím, že jeho použití jako stěžejního podkladu pro vydání rozhodnutí je v přímém rozporu se zákonem a žalobce zásadně poškozuje. K tomu poukázal na ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 269/1994 Sb., o rejstříku trestů (dále jen „zákon o rejstříku trestů“) a tvrdil, že správní orgán svým postupem překročil svou pravomoc. Sekundárně pak mělo použití opisu z rejstříku trestu vliv i na posouzení narušení veřejného pořádku.
6. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce nesouhlasil s tím, že je osobou, která ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. K tomu obsáhle poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), Směrnici Evropského parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004 č. 2004/38/S (dále též „Směrnice“). Nerozporoval, že se v minulosti dopustil protiprávního jednání, ale měl za to, že nedosahovalo takové intenzity, aby se jednalo o závažné narušení veřejného pořádku a tvrdil neaktuálnost hrozby tohoto ohrožení. Nalézací správní orgán měl takovou hrozbu řádně odůvodnit, na což rezignoval v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
7. Ve *čtvrtém žalobním bodu* žalobce namítal, že žalobou napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Správní orgán měl zkoumat veškeré vazby žalobce na území ČR, což učinil naprosto nedostatečně a nepokusil se je ani zjišťovat, když pouze konstatoval jeho vazby rodinné. Nepřípustným a nepřezkoumatelným způsobem paušalizoval vlastní posouzení přiměřenosti argumentací specifikem vietnamského etnika, což žalobce považoval za absurdní a stereotypní názory, které nejsou potvrzené. Opětovně tvrdil, že měl být proveden jeho výslech, aby byl zjištěn stav tak, aby přiměřenost rozhodnutí mohla být posouzena přezkoumatelným způsobem. Zdůraznil, že k popření otcovství k nezletilým dvojčatům nedošlo a je tedy třeba nahlížet na něj jako na otce. Namítal porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť tam uvedený výčet je minimální množina faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, a žalobce se v rámci svého výsledku k této množině faktorů nemohl vyjádřit. Podle žalobce se správní orgány s nepřiměřeností nevypořádaly a porušily tak § 68 odst. 3 správního řádu. K porušení téhož zákonného ustanovení došlo i tím, že žalovaný neuvedl, jak se vypořádal s vyjádřením účastníka řízení k podkladům pro vydání rozhodnutí či zda mu tato možnost byla vůbec dána, přičemž takový postup je zásadním nedostatkem rozhodnutí.
8. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný k jednotlivým žalobním bodům argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K odkazované judikatuře podotkl, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

týká řízení o přestupcích, tedy o naprosto odlišnou situaci. Proto prostá citace a vytržení z kontextu není přijatelné. Lpění na formálních procedurách bylo v citované judikatuře vyžadováno i proto, že se jednalo o správní trestání. Řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu však nemá sankční povahu, ale je to specifické preventivní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví ve smyslu rozsudku NSS ve věci sp. zn. 5 Azs 94/2005. Zdůraznil, že žalobce měl i přes neprovedení výlehu minimálně tři možnosti (vyjádření se k podkladům, odvolání, správní žaloba), kdy mohl skutkové závěry správních orgánů zpochybnit, přesto jich nevyužil. Ani v žalobě tvrdil, že kvůli neprovedení výlehu nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, nijak nespecifikoval a neuvedl, co konkrétně mohlo být tímto výlehem zjištěno. Tedy ani nepřiblížil, jaký konkrétní vliv mělo mít toto údajné pochybení na zjištěný skutkový stav. K tomu žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 9 AS 107/2011. Opětovně uvedl, že ustanovení § 165a odst. 2 zákona o pobytu cizinců umožňuje správnímu orgánu využít i opis z rejstříku trestu. Zdůraznil, že již na straně 5 svého rozhodnutí upozornil, že závěr obsažený v rozsudku NSS ve věci sp. zn. 5 As 51/2009, že závažným narušením veřejného pořádku mohou být jen trestné činy mimořádné závažnosti, byl pozdější judikaturou popřen. K tomu poukázal na usnesení Rozšířeného senátu NSS ve věci sp. zn. 3 As 4/2010, z něhož citoval. Zdůraznil, že při výkladu neurčitého právního pojmu závažné narušování veřejného pořádku je nutné zohlednit judikaturu vzniknuvší až po vydání citovaného usnesení rozšířeného senátu. Dále odkázal na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 7 As 103/2013, který se aplikací tohoto usnesení rozšířeného senátu dále zabýval. Zopakoval, že si je vědom, že trestná činnost páchaná žalobcem nebyla drogového či násilného charakteru, tedy nepatřila mezi trestnou činnost nejzávažnější, přesto je evidentní, že se o závažná narušení veřejného pořádku jednalo. Přičemž nebezpečnost osoby žalobce pro veřejný pořádek byla dovozena především z opakování a časové skladby těchto narušení. K přiměřenosti rozhodnutí poukázal na stranu 6 – 8 napadeného rozhodnutí ve spojení se stranou 5, kde se touto otázkou obsírně zabýval. Konstatoval, že v žalobě byla jako jediná relevantní vazba žalobce na území ČR uváděna ta na děti paní W.. K tomu žalovaný poukázal na zprávu Městského úřadu Nový Bor, odboru sociálních věcí a zdravotnictví ze dne 9. 2. 2015, č. j. OAM-3001-18/ZR-2014 (dále jen „zpráva Městského úřadu Nový Bor“), podle které tyto děti a žalobce nepojí žádný reálný vztah. Je otcem jen z formálního hlediska. Pro posuzování přiměřenosti je proto podle žalovaného tato vazba irelevantní, neboť předmětným rozhodnutím nebude do tohoto vztahu nijak zasaženo. Jiné relevantní důvody nepřiměřenosti rozhodnutí žalobce neuvedl. Žalovaný proto opětovně odkázal na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 9 As 107/2011. Zrekapituloval, že přestože žalobce nepáchal trestnou činnost mimořádné závažnosti, je v daném případě zrušení a povolení k trvalému pobytu přiměřené, a to pro poměrně nízkou intenzitu zásahu do jeho rodinného a soukromého života.

10. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.
11. Při ústním jednání soud jednal v nepřítomnosti zástupce žalovaného, který se omluvil a souhlasil s projednáním a rozhodnutím věci v nepřítomnosti. Zástupkyně žalobce setrvala na svém stanovisku a uváděla obdobně jako v podané žalobě. Důkazy strany nenavrhovaly, soud o nich proto nerozhodoval.
12. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

13. Předně soud odmítá tvrzení žalobce napříč všemi žalobními námitkami, že byl správními orgány v rozporu s § 3, § 4 odst. 2, 4 správního řádu nedostatečně zjištěn skutkový stav a žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 téhož zákona nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobcovo tvrzení totiž nemá oporu v obsahu spisového materiálu ani odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Soud z nich ověřil, že správní orgán prvního stupně a žalovaný shromáždili dostatek podkladů pro svá rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci ve smyslu ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť součástí spisového materiálu jsou nejen zjištění ve věci trestné činnosti žalobce, ale i deliktní jednání na úseku přestupků, zjištění k otázce přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života z živnostenského rejstříku, obchodního rejstříku stran k možné podnikatelské činnosti žalobce, jakož i zjištění od Městského úřadu Nový Bor stran rodinných poměrů žalobce včetně dokladu o rozvodu jeho manželství. Z obsahu spisového materiálu je rovněž zřejmé, že správní orgány se žalobcem jednaly, oznámily mu zahájení správního řízení, vyzvaly jej k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ve věci, poskytly mu dostatečná poučení a lhůtu pro možnost vyjádřit se v průběhu správního řízení, čehož žalobce využil. Prvostupňové i žalobou napadené rozhodnutí velmi podrobně a systematicky poukazuje na jednotlivá zjištění učiněná ve správním řízení a vypořádává se s argumenty, které žalobce uplatnil jak ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, tak ve svém odvolání.
14. Je nutno podotknout, že v obou těchto podáních brojil proti užití opisu z rejstříku trestů a snášel argumenty stran výkladu pojmu závažné narušení veřejného pořádku, k tomu poukazoval na judikaturu nesprávných soudů a na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Vytýkal správnímu orgánu, že úvahu o přiměřenosti neprovedl vůbec, naprosto opomenul hlediska § 174a posoudit a měl se minimálně pokusit o to, aby žalobce buď vyslechl k problematice faktů uvedených v § 174a nebo jakýmkoli jiným způsobem vyzval, aby se k předmětné problematice vyjádřil. Ke svým argumentům o nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života zdůrazňoval, že má území ČR 3 děti se svou bývalou ženou J. W., k popření otcovství u dvojčat nedošlo a tedy je nutno hledět na něj jako na otce.
15. K tomu soud uvádí, že je z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nadevší pochybnost zřejmé, že se vypořádaly s jednotlivými argumenty žalobce uplatněnými ve vyjádření v průběhu správního řízení, jakož i v odvolacích námitkách, a to velmi podrobně a s poukazem na zákonná ustanovení a judikaturu správních soudů. Soud rovněž z průběhu řízení zachyceného ve spisovém materiálu ověřil, že se správní orgány namítaných porušení správního řádu nedopustily, proto na námitku žalobce nevešel.
16. Ani námitky uplatněné *v prvním žalobním bodu*, které lze stručně shrnout jako výtku neprovedení výsledku žalobce v průběhu správního řízení, soud neshledal opodstatněné. Lze přisvědčit žalobci, že v dané věci bylo řízení zahájeno z moci úřední/ex offio, kdy podnětem se stalo zaslání trestního rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ve věci sp. zn. 16 T 116/2013 ze dne 3. 9. 2013, došlo OAM 31.1.20114, které Ministerstvo vnitra právem vyhodnotilo jako podnět k zahájení správního řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Rovněž lze vejít na tvrzení žalobce, že je v tomto typu řízení možné klást na zjištění skutkového stavu věci přísnější kritéria, neboť je správní orgán povinen zjišťovat jej z vlastní iniciativy (nejedná se o řízení návrhové). Neznamená to však, že účastník řízení nevyužije svá práva a na svou roli rezignuje tak, jako v projednávané věci, kdy žalobce až v podané žalobě konkrétně

namítá „pochybení správního orgánu“, které předtím takto zřetelně neuplatnil, a tvrdit, že v jejich důsledku došlo k porušení jeho procesních práv, ač mohl svým aktivním přístupem a konkrétními důvody a návrhy svá procesní práva uplatňovat. Soud k tomu ze spisového materiálu ověřil, že žalobci bylo zahájení správního řízení oznámeno (oznámení o zahájení správního řízení ze dne 27. 11. 2014) a žalobce tedy věděl, co je předmětem řízení, neboť mu OAM v oznámení odcitoval znění ustanovení § 87 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a poskytl i patřičná procesní poučení. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce byl od 23. 12. 2014 zastoupen ve správním řízení advokátem, u něhož je soudu z rozhodovací činnosti známo, že se na zastupování cizinců v obdobných věcech specializuje a lze tak úspěšně dospět k závěru, že žalobce byl ve správním řízení zastoupen nanejvýš kvalifikovaně. Prostřednictvím svého advokáta byl žalobce následně rovněž vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (vyrozumění ze dne 12. 2. 2015) ve stanovené lhůtě se zdůrazněním, že seznámení se spisem je jeho právem, nikoli povinností. Žalobce tak učinil (protokol o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 4. 3. 2015) a požádal o poskytnutí lhůty 10 dnů, což správní orgán I. stupně akceptoval. Ve vyjádření se (ze dne 9. 3. 2015) žalobce výsledk své osoby nenavrhoval, ale věcně brojil proti použití opisu z rejstříku trestů a rozsáhle argumentoval judikaturou správních soudů, zejména NSS, ve věci výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“, kdy dovozoval, že důvody ke zrušení jeho pobytového oprávnění nejsou dány a řízení by mělo být zastaveno. Je pravdou, že po vydání prvostupňového rozhodnutí (ze dne 17. 3. 2015) žalobce v odvolání (ze dne 25. 3. 2015, ve znění doplnění ze dne 1. 4. 2015) dosavadní argumentaci o nezákonnosti použití opisu z rejstříku trestu a výkladu pojmu závažného narušení veřejného pořádku rozvedl, a dále namítl porušení § 174a zákona o pobytu cizinců při zkoumání přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho poměrů, a v této souvislosti mimo jiné tvrdil povinnost správního orgánu postupovat podle § 3 správního řádu, tj. zjistit skutečný stav věci tak *„aby se minimálně pokusil o to, že účastníka buď to vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců nebo jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřil“*. Ani odvolání tak neobsahuje konkrétní návrh na výsledk žalobce ve správním řízení, ale dává je správnímu orgánu pouze do úvahy. Jak již bylo shora uvedeno žalovaný, respektive správní orgán I. stupně jednu z alternativ zmíněných žalobcem realizoval, a sice umožnil žalobci, aby se k předmětné problematice vyjádřil, neboť tak žalobce již mohl učinit jednak po té, kdy byl seznámen se skutečností, že bylo zahájeno správní řízení, a dále po výzvě k seznámení se k podkladům shromážděným pro rozhodnutí ve věci. Žalobce se ve věci vyjádřil a svého procesního práva tedy využil. Vzhledem k tomu, že v době podání vyjádření, resp. odvolání byl žalobce seznámen se všemi podklady, které správní orgán I. stupně shromáždil pro vydání svého rozhodnutí, a kdy součástí těchto podkladů byly nejen skutečnosti svědčící o trestné činnosti žalobce, ale i skutečnosti rozhodné pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (zjištění ze živnostenského rejstříku, obchodního rejstříku, k rodinným poměrům žalobce pak zejména zpráva Městského úřadu Nový Bor), mohl na tyto podklady reagovat a ve vyjádření k nim konkrétně argumentovat okolnostmi, které považuje za významné pro posouzení předmětu řízení a žádat jejich doplnění. Žalobce tak ve vyjádření neučinil a nestalo se tak ani v podaném odvolání, kde k dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života poukazoval pouze na svou bývalou rodinu a že je třeba hledět na něj, jako byl otcem dvojčat W., neboť k popření otcovství nedošlo. K tomu soud zdůrazňuje, že žalobce konkrétní tvrzení, respektive skutečnosti nasvědčující jiným vazbám žalobce v České

republiky, netvrdil ani v podané žalobě ani při ústním jednání před soudem. Jeho námitka neprovedení výslechu jako účastníka ve správním řízení se tak jeví účelová, vedená snahou zvrátit negativní rozhodnutí správních orgánů. Soud proto důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí v tomto směru neshledal. Nadto by se jednalo o zrušení formální, neboť ani podle žalobních tvrzení nelze klást Ministerstvu vnitra a žalovanému za vinu, jaké konkrétní okolnosti při zjišťování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce pominuly, neboť je žalobce nikdy v průběhu správního řízení ani před soudem nevyjevil.

17. Neobstojí ani *druhá žalobní námitka*, v níž žalobce brojí proti použití popisu rejstříku trestů s poukazem na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o rejstříku trestů. Je tomu tak proto, že ustanovením § 10 odst. 3 zákona o rejstříku trestů umožňuje jiným orgánům a osobám na jejich žádost vydat opis jen tehdy, pokud tak stanoví zvláštní právní předpis. Takovým zvláštním právním předpisem je v projednávané věci zákon o pobytu cizinců, který v ustanovení § 165a odst. 2 výslovně opravňuje Ministerstvo vnitra, aby v řízení podle tohoto zákona, tedy i v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu, požadovalo vydání popisu z evidence rejstříku trestů, přičemž ve druhé větě citovaného zákonného ustanovení se zakotvuje, že v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu si Ministerstvo vždy vyžádá opis z evidence rejstříku trestů. Soud tak přisvědčuje žalovanému, že měl nejen možnost popisu z evidence rejstříků trestů požadovat, ale že bylo Ministerstvo vnitra povinno vyžádat si opis z evidence rejstříku trestů, neboť pokud mu takovou povinnost zákon ukládá při v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu, lze rozumně dovodit, že má stejnou povinnost i v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Lze tak uzavřít, že ustanovení § 165a odst. 2 je *lex specialis* k § 10 odst. 3 zákona o rejstříku trestu a žalovaný postupoval v souladu se zákonem a v mezích své pravomoci pokud jako podklad pro rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce vyžádal v rejstříku trestů opis z evidence.
18. Nerelevantní jsou i námitky žalobce uplatněné ve *třetím žalobním bodu*, v němž napadá závěry OAM a žalovaného o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Předně soud uvádí, že judikatura, na kterou žalobce poukazuje ve spojení se Směrnicí, byla překonána shora citovaným usnesením rozšířeného senátu NSS, z něhož soud ve shodě se žalovaným zdůrazňuje stanovisko NSS v bodu 56, podle kterého se rozšířený senát nemůže ztotožnit se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku č. j. 5 As 51/2009-68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestních činů uvedených v trestním zákoně. K tomu zdejší soud zdůrazňuje, že rozšířený senát řešil otázku pojmu veřejný pořádek, respektive závažné narušení veřejného pořádku, při rozhodování o správním vyhoštění cizince, tedy za situace, kdy s konečnou platností dochází v podstatě k nejzávažnějšímu možnému zásahu do pobytových oprávnění cizince (bod 55). Naproti tomu v projednávané věci se jedná o zrušení povolení k trvalému pobytu cizince jako nejvyššího možného pobytového oprávnění, které cizinec na území národního státu může dosáhnout, ale v jehož důsledku nedochází k nucenému vycestování cizince z území ČR. Cizinec zde může nadále pobývat na základě jiného pobytového statutu, byť nižší hodnoty. Soud v této souvislosti poukazuje na bod 59 citovaného usnesení rozšířeného senátu, podle kterého je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení s tím, že závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. S ohledem na konkrétní okolnosti nyní v projednávané věci soud poukazuje na závěry k této otázce, které velmi podrobně a vyčerpávajícím způsobem učinilo jak Ministerstvo vnitra v prvostupňovém rozhodnutí, tak žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, a kterému soud v plném rozsahu přisvědčuje. Pro úplnost však uvádí, že správní orgány obou stupňů vyšly z konkrétních okolností zjištěného skutkového stavu, který má oporu v obsahu spisového materiálu a zohlednily konkrétní trestnou činnost žalobce. Vzaly v úvahu opakovanost jeho trestné činnosti, za kterou byl od doby udělení trvalého pobytu (od 21. 7. 2004) ke dni rozhodování správních orgánů pravomocně trestními soudy České republiky odsouzen vždy k trestu odnětí svobody s různě dlouhou dobou podmíněného odkladu. Nelze přitom nevidět, že se v jednom případě jednalo o násilnou trestnou činnost (trestný čin výtržnictví u OS pro Prahu 7 ve věci sp. zn. 24 T 153/2004 dle § 202 odst. 1 trestního zákoníku, trest odnětí svobody na 6 měsíců s podmíněným odkladem na 14 měsíců), jakož i opakující se majetkovou trestnou činnost, spočívající v porušování práv k ochranné známce (OS pro Prahu 7 ve věci sp. zn. 25 T 111/2009 dle § 150 odst. 1 trestního zákona, trest odnětí svobody na 6 měsíců s podmíněným odkladem na 14 měsíců a Obvodní soud pro Prahu 6 ve věci sp. zn. 16 T 116/2013 dle § 268 odst. 1 trestního zákona s trestem odnětí svobody na 1 rok s podmíněným odkladem na 3 roky). Správní orgány obou stupňů tak právem uzavřely, že pro hodnocení nebezpečnosti osoby cizince je důležitá nejen závažnost jednotlivých narušení veřejného pořádku, ale jejich časová skladba, kdy se za dobu od udělení povolení k trvalému pobytu do rozhodování správních orgánů žalobce dopustil 3 krát trestné činnosti nikoli bagatelního charakteru, za kterou byl vždy pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody, byť s podmíněným odkladem. K tomu je třeba rovněž uvést, že žalobce narušoval veřejný pořádek vždy úmyslně, z toho jednou zasáhl do integrity jiné lidské bytosti, a že tak dělo v blízkém časovém sledu. Tyto skutečnosti vedly správní orgány k zákonnému závěru, že byt se žalobce nedopustil vraždy či obchodování s drogami, tedy trestných činů nejzávažnějších, přesto se dopustil trestné činnosti násilné a opakovaně trestné činnosti hospodářské, a to v takové časové skladbě jím páchaných trestných činů, že lze dospět k závěru, že závažným způsobem narušuje veřejný pořádek České republiky. Tím jsou splněny důvody pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Soud ve zbytku odkazuje na obsáhlá odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, na nichž je třeba podle ustálené judikatury správních soudů hledět jako na jeden celek, a s nimiž se ztotožňuje.

19. Opodstatněná není ani žalobcova námitka stran posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Soud z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ověřil, že se správní orgány zabývaly otázkou, zda jsou splněny podmínky přiměřenosti dopadů rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince tak, jak jim to ukládá ustanovení § 871 odst. 1 písm. a) jakož i ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány si totiž opatřily všechny myslitelné podklady, které při nedostatku konkrétních tvrzení žalobce v průběhu správního řízení připadaly v úvahu pro takové posouzení. Těmito podklady se stala zjištění učiněná živnostenského rejstříku a obchodního rejstříku (k možné podnikatelské činnosti žalobce na území ČR), katastru nemovitostí (zda není vlastníkem nemovitosti na adrese, kde má hlášen trvalý pobyt). Z nich správní orgány uzavřely, že relevantní ekonomické vazby žalobce na území ČR nebyly zjištěny. Uvedené nebylo vyvráceno ani skutečnostmi známými správnímu orgánu z jeho rozhodovací činnosti, podle

kterých žalobce prodával oděvy na tržišti, což je druh zaměstnání, který je možné vykonávat i jinde než v České republice. Správní orgány se dále zabývaly intenzitou zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Vyšly při tom z rozsudku, kterým bylo manželství žalobce rozvedeno (když před tím bylo uzavření sňatku důvodem pro udělení povolení k trvalému pobytu na území ČR za účelem sloučení se státním příslušníkem ČR), a sice rozsudku Okresního soudu v Teplicích ve věci sp. zn. 13 E 395/2006 ze dne 6. 4. 2006. Z jeho odůvodnění vyplývá, že účastníci nežijí ve společné domácnosti od začátku roku 2004, rozvod není v rozporu se zájmy nezletilé dcery N. W. narozené [datum] ..., která byla pro dobu po rozvodu svěřena do výchovy matce, otcí výživné vyměřeno nebylo, neboť rodiče v současné době žijí odděleně. Dále vyšly správní orgány ze zjištění učiněných ze zprávy Městského úřadu Nový Bor ze dne 9. 2. 2015) z níž vyplynulo, že žalobce s matkou dětí nežije, nezná ani současnou adresu rodiny, o aktuálním pobytu bývalého manžela nemá matka nezletilých dětí informace, není jí známo, kde pracuje ani výše jeho příjmu. Na výživu dětí jako otec uvedený v rodném listě dětí ničím nepřispívá, nikdy je neviděl, matka na něj nemá žádný kontakt, pokud s ním něco řešila, bylo to přes jeho právní zástupkyni, jejíž jméno nezná.

20. Za tohoto stavu tedy správní orgány důvodně uzavřely, že rozhodnutí nemůže mít dopad ani do soukromého nebo rodinného života žalobce, když jiné rodinné vazby z cizineckého informačního systému nevyplynuly, a jak již bylo shora uvedeno, žalobce sám jiné konkrétní, ať už rodinné či soukromé, vazby na území ČR v průběhu správního řízení ani v podané žalobě a při ústním jednání před soudem nejen netvrdil, ale ani nedokládal.
21. Podle stanoviska soudu správní orgány nepochybily ani své argumentaci specifika vietnamského etnika, neboť jsou to nepochybně skutečnosti známé správním orgánům z jeho rozhodovací činnosti, které nad to pouze dokreslují jednotlivé dílčí závěry, jež správní orgány o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce v této věci učinily. Soud k tomu dodává, že uvedené skutečnosti lze považovat i za obecně známé, které není třeba dokazovat. Soud k tomu dále zdůrazňuje, že MV a žalovaný dospěli k závěru, že intenzita zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je poměrně nízká, a přestože žalobce nepáchal trestnou činnost mimořádné závažnosti, je v daném případě zrušení jeho povolení k trvalému pobytu přiměřené.
22. Lze tak uzavřít, že správní orgány postupovaly i v tomto rozsahu v řízení o zrušení povolení trvalého pobytu žalobci v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu a zjišťovaly všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce.
23. Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu postupem podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
24. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.